

**VARBERGS
KOMMUN**

En annan ART #8 Stickningsdrottningen

[Introjingle]

Cecilia – Hej och välkomna till kulturpodden *En annan ART* där vi utforskar olika dimensioner av kulturlivet i allmänhet och kulturlivet i Varberg i synnerhet. Ett av syftena med podden är att låta er lyssnare lära känna oss på *kultur- och bibliotek* i Varbergs kommun, det är ju vi som ger ut podden. Så idag, mina damer och herrar ska ni få lära känna Miriam Hermanson, bibliotekarie här på Varbergs stadsbibliotek sedan hela 37 år, om jag förstått det rätt. Men vi ska faktiskt inte prata om litteratur och bibliotek i första hand utan om stickning. Miriam är nämligen lite av en stickningsdrottning med intresse för äldre stickningstekniker och vi är jätteglada för att du vill vara med här i podden och dela med dig av dina kunskaper.

Miriam – Tack så mycket!

Cecilia – Vi ska prata om allt från stickningscommunityn till halländsk 1600-talshistoria men jag tänkte att du får börja med att berätta lite om hur det kommer sig att du började sticka?

Miriam – Jag har alltid varit intresserad av stickning, mina äldre systrar stickade mycket när jag var liten och så satt man och kollade på dem och ville att de skulle visa hur man började sticka. Jag lärde mig sticka när jag var 6-7 år.

Cecilia – Oj, det är tidigt...

Miriam – Jag har stickat mycket under 80-talet när det var en "stickboom" men sedan har det kommit och gått i perioder. Men sedan 20 år tillbaka ungefär har jag stickat väldigt mycket och det gör jag för att det är ett sätt att koppla av. Det är helt annorlunda mot mitt yrke och det får mig att må bra helt enkelt.

Cecilia – Var det så att det fanns en tradition i er familj sedan tidigare, i tidigare generationer eller hur kommer det sig att dina systrar stickade?

Miriam – Det vet jag faktiskt inte, min mormor virkade väldigt mycket, hon virkade jättevackra mellanspetsar som man har till lakan och sånt. Men mamma lärde sig virka när hon var i 40-årsåldern kanske. De har sytt och broderat mycket, även mamma sydde mycket kläder och broderade mycket.

Cecilia – Jag bad ju dig ta med lite material som vi har här på bordet framför oss, det är helt fantastiska handarbeten! Vi har stått här innan inspelningen och fascinerats över hur många olika mönster det finns och vilken effekt de olika färgerna och även de olika materialen har. Det var något i kashmir...?

Miriam – Jag har gjort en sjal i kashmirkashmirgarn och den väger bara 55 gram. Den är nästan som ett spindelnät, den är grå också och underbart mjuk. Jag stickar nästan bara i naturmaterial.

Cecilia – Det är en oerhörd lyster i vissa av dessa. Det är många sjalar men det är också vantar och jag vet att du ofta bär koftor som du har stickat själv. Vi ska också nämna att du säger att du främst stickar för din egen skull och av terapeutiska skäl men du är också medlem i olika stickningscommunityn och har fått ett stipendium för inte så länge sedan.

Miriam – Just det, jag fick föreningen *Stickas* stipendium. Det var jätteroligt, jag blev uppjuden till Stockholm, jag fick vara med på *Stickas* årsmöte och så delades stipendiet ut där. Det var oerhört roligt och upplyftande på något sätt, det var verkligen uppmuntrande! Och så var symässan i Stockholm vid den här tiden, nu är ju allt nedstängt men att gå där och känna på alla tyger, garner och material... och så träffar man alla andra som är stickintresserade!

Cecilia – Föreningen *Sticka!* är en nationell förening, eller hur?

Miriam – Ja det är det.

Cecilia – Hur många medlemmar har de?

Miriam – Kanske 15000 medlemmar eller något sådant, jag vet inte exakt, det varierar. Man träffas årligen och så har man tillgång till deras mönster, de har ett mönsterbibliotek som man får tillgång till.

Cecilia – Du har ju också hållet i minst ett stickcafé, senast i vintras.

Miriam – Ja, *Aktiv senior* har mötesplatser och då har jag hållit i ett digitalt stickcafé för ett par veckor sedan och det var jätteroligt! Då satt man där med sin iPad, telefon eller vad man nu hade och så pratade och stickade man och så visade man vad man gjorde, det var jättemysigt. Jag tror det var elva eller tolv med på det här digitala stickcaféet, jättehärligt!

Cecilia – Jag tänker att det är en så fin aktivitet under coronapandemin, att det går att mötas digitalt men ändå att det främsta man möts kring är hantverket.

Miriam – Det var några som var med som inte stickade eller sydde utan de var bara med för att lyssna, de tyckte det var trevligt att höra några andra som pratade runt dem...

Cecilia – Att få kontakt och vara med i en gemenskap. Det kanske blir så att du får hålla i fler sådana stickcaféer, misstänker jag. Men skulle du vilja berätta lite om de olika teknikerna, jag vet att du har ägnat dig åt bingestickning?

Miriam – Bingestickning är väldigt mysigt, *binge* är egentligen ett gammalt ord för sticka, ett gammalt halländskt ord. Man kallade det att man tog med sig sitt binge och så gick man och stickade. Det har stickats i Halland väldigt länge, i många hundra år, redan på 1500-talet tror jag för på något ställe i fataburen – som är Skansens årsbok – från 1935 så finns det en artikel. Det sägs ju att Birgitta från Kraków som var född 1620 gifte sig till Vallens säteri och det sägs att hon tog med sig stickningen till Halland på 1600-talet. Men det har stickats i Halland tidigare. I en gammal beskrivning som Osbeck har skrivit så skriver han att från kyrkoherdehuset i Våxtorps by har strömstickningen åtminstone funnits i 100 år och detta skriver han på 1600-talet. Så det har stickats länge och det äldsta som någon har hittat om just stickningen, det har Maj Ringgaard som är filosofie doktor i textilhistoria hittat; mellan 1645-58 så var det två bönder i Halland som blev tilldömda ett jättestort skadestånd för att de vägrade leverera sockar till den svenska arméen. De kände sig inte som svenskar.

Cecilia – De kände sig danska... Jätteintressant!

Miriam – Mycket intressant! Och på 1700-talet så levererade Våxtorp socken 24000 par sockar till den svenska arméen och i början av 1900-talet levererade de 15000 par, så det har stickats mycket sockar i Halland. Sedan startade *Halländska bindslöjden*, det bildades i början av 1900-talet och de började samla in mönster, traditionella mönster och det har jag använt i vantar, tröjor och sådant som jag stickat. Det är jättevackra mönster!

Cecilia – Är det svårt att få tag i dessa mönster?

Miriam – Det finns två eller tre böcker som handlar om bingestickning, vi har dem här på biblioteket.

**VARBERGS
KOMMUN**

En annan Art
Textversion

4 (13)

Cecilia – Det är bra att nämna att ifall någon blir nyfiken och skulle vilja prova att sticka själva så finns det mycket inspiration i flera böcker här.

Miriam – Det finns många fina böcker på biblioteket till utlån.

[Jingle]

Cecilia – Så är det bingestickning som du har i din tröja?

Miriam – Nej, mönstret till den här koftan hittade jag i en bok, biblioteket flyttade ju för att detta huset skulle byggas om, vi flyttade till Gamlebyskolan. Alla böcker packades ner och packades upp och sedan flyttade vi tillbaka in i huset och när jag packade upp i magasinet hittade jag en gammal bok som heter *Anna i ödemarken*. Den handlar om en gammal kvinna som föddes i slutet av 1800-talet och som hade det jättebesvärligt och i boken på en eller två bilder så har hon en kofta på sig. Och den här boken och hennes öde fångade mig så starkt så jag ritade av det mönstret. Hon var född i Norge i närheten av Röros så antagligen är det här mönstret från någon norsk kofta. Så jag stickade koftan efter bilden i boken.

Cecilia – Om vi ska beskriva din kofta lite så är den grön, naturfärgad...

Miriam – Den är stickad i garn från *Ullcentrum* på Öland, det är två gröna nyanser på vit botten med stående bårder, lite blommönster, en blomranka ser det ut som.

Cecilia – Precis, det är ett zickzackmönster också. Det slog mig när vi tittade på alla dina handarbeten att det ofta är naturteman, det är mycket blad och grässtrån. Förutom att du ritade av det här mönstret har du också skapat egna mönster och de får du gärna berätta lite om också.

Miriam – Jag har haft kurser och workshops i bingestickning och till dem har jag gjort bingemönster till vantar och sånt. Då använder jag mönstren som finns i de gamla bingeböckerna som vi har och jag har även gått in och kollat på Hallands digitala museum, där ligger också ganska många bilder. Där finns stickprover, mönsterprover från början av 1900-talet som folk har hittat och lämnat in. Så jag använder lite av det också.

Cecilia – Du har gjort ytterligare mönster, det som du gjorde till *Varberg calling for peace*?

Miriam – Ja när det var jubileum så frågade jag chefen om vi fick sticka och ha stickcaféer. Jag gjorde ett mönster till *Varberg calling for peace* och mönstret föreställer Grimetons torn.

**VARBERGS
KOMMUN**

**En annan Art
Textversion**

5 (13)

Cecilia – Jag ville ju gärna att du skulle ta med dig ett par sådana vantar men de har gått åt.

Miriam – Ja, jag har inga kvar.

Cecilia – Du har sålt dem?

Miriam – Sålt och gett bort. När det var jubileum så sålde vi det vi stickade på stickcaféerna och de här vantarna som jag hade gjort mönstret till och stickat upp fem-sex par av. Vi skänkte vinsten till *Varberg home for peace*, Kent och Anita Bladhs barnhem i Tanzania.

Cecilia – Vi kan väl prata lite mer om stickningsgemenskaper och hur det ser ut nu under coronatider.

Miriam – Corona har ju ställt till det, vi fick ställa in alla våra caféer som vi hade på biblioteket och överallt i samhället. Men det digitala har ju vunnit mer och mer inträde i stickningscommunityn, vi har digitala träffar. Jag är även med i Varbergs hemslöjdsförening och där har de digitala slöjdcaféer en gång i månaden ungefär. Sedan brukar jag och några nära vänner träffas digitalt för att sticka och prata, ibland säger vi inte så mycket utan vi bara sitter där och tittar och beundrar det vi ser av vad de andra gör.

Cecilia – Det låter härligt tycker jag! Jag är faktiskt redan lite sugen på att börja sticka efter våra samtal inför detta samtal, så jag kommer säkert prova. Jag hade ju en fråga som handlade om förebilder, vi pratade lite kort om det tidigare, om du har några förebilder?

Miriam – Jag har inte någon direkt förebild men en person som jag har väldigt stor respekt för och hennes enorma kunnande är Eva-Lotta Staffas. Hon är slöjdlärare och bor i Uppsala och är en väldigt duktig stickdesigner, hon är också så hjälpsam.

Cecilia – Ja för det var du ju inne på, att det kanske finns andra typer av förebilder?

Miriam – Ja, den här hjälpsamheten som vissa personer har, att man hjälps åt om man hakat upp sig på något, hur gör man en viss sak, någon teknisk grej som man hakat upp sig på. Jag är också med i ett online-stickcafé på Facebook och där är det bara att slänga ut en fråga och så kan man få hundra svar inom fem minuter. Det är också underbart tycker jag.

Cecilia – Verkligen! Ett syfte med podden är att prata om Varberg som kulturstad och kultur i

bemärkelsen social atmosfär, jag tänkte på det här med att vara hjälpsam och generositet. Skulle du säga att det är något som du skulle vilja se mer av i Varberg eller har du några funderingar kring det?

Miriam – Jag tycker generellt sett att det finns väldigt mycket kultur här i Varberg, det finns något för alla smaker och jag tycker att folk generellt sett är väldigt generösa både med tid och kunskande, de delar med sig. Det är något som jag själv försöker vara.

Cecilia – Jag skulle också vilja ta upp andra typer av stickning, för du har ägnat dig mycket åt de traditionella mönstren, har funnit mycket inspiration i det. Men det finns ju också helt andra aspekter av stickandet, exempelvis urban knitting och graffitistickning. När jag nämnde det tidigare så var det något som du reagerade på och som du kanske inte riktigt förstår varför man ägnar sig åt. Jag tyckte det var så fint då det för dig handlade, som jag förstod det, om att det är lite synd på de här verken, att materialet förstörs om man hänger upp det runt ett träd exempelvis. Regnar det kan det falla isär eller expandera...

Miriam – Det tycker jag är förspild kvinnokraft, det har ju ingen nytta, när jag stickar något så vill jag kunna använda det jag gör och jag vill att det ska vara vackert, det ska ge mig något på flera olika plan. Men att sticka in ett träd...

Cecilia – Jag tycker det är jättevackert! Jag tänker att det finns någon annan typ av nytta där.

Miriam – Jag tänker bara på att sedan kommer regnet och det blir förstört. Sedan kommer vintern och så kommer en storm och så blir det förstört.

Cecilia – Det är en intressant fråga, frågan om handarbete och olika konstnärliga uttryck, vad syftet är med det. I ditt fall så handlar det mycket om det terapeutiska och att hitta ett lugn.

Miriam – Ja det är väl det kanske och så känner jag kanske inte att det är som konst för mig utan det är mer ett hantverk.

[Jingle]

Cecilia – Om du skulle ta och tipsa nybörjare i stickning om något, vad ska de skaffa sig för att få en bra start?

Miriam – Ett bra garn, det är det bästa.

Cecilia – Vilka garn är bra då? Det finns mycket att välja på.

Miriam – Det finns jättemycket att välja på, hur mycket som helst! Det beror på vad man ska sticka men en halsduk är ju ett jättebra nybörjarprojekt och då får det ju vara ett garn som inte är stickigt utan mjukt mot halsen. Ett mjukt ullgarn från Visjö kanske? Visjögarn är ett jättefint, mjukt ullgarn som inte sticks, det är från Östergötlands ullspinneri.

Cecilia – Kan man köpa det online?

Miriam – Det kan man göra. Jag stickar nästan bara med rundstickor för jag har lite ont i axlarna och i en armbåge så jag klarar inte av att ha raka stickor.

Cecilia – Så det finns olika typer av stickor också förstås?

Miriam – Ja, du vet, stickning är en materialsport också.

Cecilia – Jaha, med tävlingsmoment...

Miriam – Nej nej! Det finns hur mycket material som helst, det finns hur mycket olika stickmodeller som helst, trästickor, metallstickor, stickor i bambu.

Cecilia – Så du tycker man ska skaffa sig rundstickor?

Miriam – Bra rundstickor!

Cecilia – För det är ergonomiskt?

Miriam – Ja, ergonomiskt bra.

Cecilia – Vi kanske kan prata lite om hur litteraturen och din roll som bibliotekarie hänger ihop med stickningen för dig? Finns det något som du skulle vilja passa på att dela med dig av och berätta om? Om dig själv och ditt litteraturintresse men också om vad som finns här på biblioteket.

Miriam – Det finns jättemycket, vi har ju många fina stickböcker både när det gäller tekniker och olika mönster. Och på senare tid har det kommit väldigt mycket fiktiva berättelser som utspelar sig på något stickcafé eller i en garnaffär, det är lite trevligt när man är en sticknörd att läsa om andra

sticknördar. Det är bara att komma hit och botanisera bland hyllorna! Och som sagt, den här gamla boken som jag hittade inspiration i, *Anna i ödemarken*, den är från 60-talet. Man kan hitta inspiration i bilderböcker, vi har jättemånga fina konstböcker där man kan hitta inspiration.

Cecilia – Vi kan nämna att du arbetar tillsammans med Anneli Skyggeson inom ett visst område, med talböcker bland annat. Vill du berätta lite om det?

Miriam – Vi jobbar på avdelningen för tillgängliga medier och där sysslar vi mycket med att skicka ut talböcker, ladda ner talböcker och sedan har vi *Boken kommer*-verksamhet som innebär att vi går hem till de som inte kan komma till biblioteket av olika skäl. Nu under pandemitider så har vi utökat detta till många fler.

Cecilia – Varför ska man låna talböcker snarare än att köpa en prenumeration på en app?

Miriam – Det finns jättemånga appar och sådant men tänk dig en person som inte kan läsa på grund av en synskada till exempel. Varför ska de behöva betala en dyr prenumeration när du som är seende kan gå hit och låna? Du kan ju välja på 250 000 böcker.

Cecilia – Här genom oss?

Miriam – Hos oss.

Cecilia – Det är ju fantastiskt!

Miriam – Vi har en kvarts miljon böcker här och den som är synskadad ska ha lika stor rätt till litteratur. Därför finns MTM, Myndigheten för tillgängliga medel, de driver ett stort bibliotek som heter Legimus. Det är ett stort digitalt bibliotek och där finns 150 000 nedladdningsbara talböcker och de är till för de som inte kan läsa en tryckt text.

Cecilia – Om det är någon som lyssnar nu som är intresserade av att låna en talbok, hur gör de då? Kan de ringa hit till oss?

Miriam – Antingen ringer de eller mailar mig, miriam.hermanson@varberg.se eller Varbergs bibliotek. Eller så kommer de in hit och frågar oss.

Cecilia – Tror du att det är många som känner till det här?

Miriam – Man räknar med att det är ca 4-5% av befolkningen som är synskadade eller har rätt att få talböcker. Sedan finns det ungefär 3-4% till som är dyslektiker eller har funktionsvariationer som gör att man får tillgång till talböcker. Så det finns ett stort behov, det är en stor andel av befolkningen som har behov av talböcker.

[Jingle]

Cecilia – Tror du att det här med handarbete är påväg att få en ny uppsving? Så här i hållbarhetstider där vi pratar mycket om vikten av hållbarhet.

Miriam – Jag tror att det redan är i full gång, den vågen. Folk är ju mycket med medvetna om miljö och hållbarhet och man vill kanske inte ha så mycket “slit och släng” utan man vill ha något som man kan använda länge.

Cecilia – Och som är unikt...

Miriam – Ja precis. Den här “slit och släng-mentaliteten” tror jag inte har försvunnit men den har i alla fall gått ner, det är många som tänker hållbart och på miljön.

Cecilia – Sedan tror jag också att det finns ett annat behov, förutom att vi behöver gå mot ett mer hållbart samhälle så lever vi i en allt mer digital värld och jag uppfattar från min bekantskapskrets att det är många som längtar ner i händerna.

Miriam – Man vill använda händerna och speciellt nu i pandemitid när man känner att man vill sysselsätta sig med någonting som man kan använda och någonting nyttigt, tror jag.

Cecilia – Jag tänker mig att jag hade kunnat sätta mig och bara sticka en halsduk som blir så lång att den är helt oanvändbar men ändå uppskatta det för att det finns någonting i själva görandet som är väldigt viktigt också.

Miriam – Det är så. När jag tänker *oanvändbart* tänker jag kanske mer på sådant man bara har en dag eller som till påsk görs mycket som bara slängs sedan. Nu kan man göra påskpynt till exempel, man kan sticka en kula och ha i riset och det kan man använda år efter år.

Cecilia – Det är bra! Är det svårt att göra en påskkula?

Miriam – Nej det tror jag inte, det finns jättemycket virkade påskkycklingar- och häpnader och sånt.

Men just detta med hållbart tänkande, jag tror att många är väldigt medvetna om det.

Cecilia – Jag är väldigt medveten om att de kunskaper som jag fick med mig från hemslöjden är försvunna [skratt]. Det känns väldigt hoppfullt att ta del av och se att det finns stora communitys så man vet att den kunskapen bevaras så att den är tillgänglig.

Miriam – Det ligger ju jättemånga filmer på YouTube om man vill lära sig, om man inte kan sticka så finns det hur mycket filmer som helst på YouTube om hur man kommer igång.

Cecilia – Det måste ju nästan vara lättare än att läsa innantill eller försöka förstå ett mönster.

Miriam – Ja, ibland är det svårt att se framför sig en beskrivning av hur det är gjort, det är mycket lättare att titta när någon annan visar.

[Jingle]

Cecilia – Jag tänker att en anledning till att vi gör ett avsnitt så här med dig och inte som bibliotekarie i första hand utan utifrån dina stickningskunskaper, det är ju för att lyssnarna ska kunna få en liten inblick i vilka vi är här. Men det är också spännande att människor i kultursfären som är intresserade av kultur ofta ägnar sig åt flera olika uttryck. Man är sällan bara intresserad av en konstform eller ett kulturellt uttryck och det är ofta så med oss medarbetare, att vi sitter på många olika erfarenheter och jag vet ju att du inte bara är grym på att sticka och är bibliotekarie, du är dessutom med i Apelvikhöjds stråkensemble! Visst är det så?

Miriam – Ja det stämmer!

Cecilia – Och där är du violinist?

Miriam – Ja.

Cecilia – Har du några andra dolda talanger?

Miriam – Jag är ganska bra på Wordfeud.

Cecilia – Jaha, det är ju också ett typ av kulturellt uttryck, absolut [skratt]! Jag vet att du var med och startade upp fästningens vandrarhem en gång i tiden också?

**VARBERGS
KOMMUN**

Miriam – Ja, det var jag och en av mina bästa vänner som startade upp vandrarhemmet. Vi anställdes av turistbyrån 1980, då utbildade vi oss båda två så på somrarna drev vi vandrarhemmet. Det var fantastiskt roligt, lärorikt och det var väldigt mycket att göra för vi hade över hundra bäddar när det var som störst. Första året fick vi stänga när kadetterna kom och när lottorna i Lottakåren kom. Men sista året så hade vi öppet hela säsongen. Det var fantastiskt roligt och häktet var ju speciellt, vi hade en dam som kom varje år och hon skulle alltid bo i cell nummer 13, där var det havsutsikt.

Cecilia – Jag har också jobbat där en sommar men faktiskt aldrig bott i de här häktescellerna, de är lite speciella.

Miriam – Väldigt speciella!

Cecilia – Men det var många som kom hit för att få göra det, vet jag.

[Jingle]

Cecilia – Vi brukar fråga alla våra gäster med anspelning på poddens namn om vilken art människa man är. Vilken art människa är du Miriam?

Miriam – Det är lite svårt att svara på. Jag själv tycker att jag är en ganska inbunden och tyst typ.

Cecilia – Det märks inte här!

Miriam – Nej, jag gör inte så mycket väsen av mig, jag är ganska tyslåten, tycker om att spela andrafiol om man säger så. Man finns där i bakgrunden hela tiden.

Cecilia – Det gör att det känns lite extra tacksamt att du vill vara med här och dela med dig av dina kunskaper, trots att du inte är så exhibionistisk.

Miriam – Nej, jag tycker inte riktigt om att stå i centrum, jag känner mig inte riktigt bekväm där.

Cecilia – Nej, men nu har du fått göra det ett tag och det är vi glada för! Innan vi avslutar så är det säkert många lyssnare som är nyfikna på att få se hur dina handarbeten ser ut, var kan man hitta till dig?

Miriam – Jag finns ju på Facebook, där heter jag Miriam Hermanson, Hermanson med ett "s". Och

**VARBERGS
KOMMUN**

jag finns på instagram, där heter jag också Miriam Hermanson.

Cecilia – Och då har du öppna konton så att man kan se?

Miriam – Ja det har jag.

Cecilia – VI kommer också lägga ut lite bilder i sociala medier i samband med att vi släpper det här avsnittet. Så håll utkik på Komediantens instagramkonto också, så ska vi dela med oss av de här fantastiska handarbetena i helt ljuvliga färger och material. Jag som inte kan mycket om stickning känner mig väldigt inspirerad och som jag sa innan vi började spela in så tycker jag att det är så fascinerande att man kan bli så påverkad bara av att titta på ljuvliga färger...

Miriam – Och känna på de här underbara materialen. Jag har stickat en del sjalar i silkegarn till exempel, det är underbart mjukt.

Cecilia – Det var en röd sjal som nästan knockade mig, helt ärligt för det är ett sådant otroligt djup i den färgen.

Miriam – Det är mullbärssilke.

Cecilia – Och Marcus som har hand om tekniken här fick också en liten wow-upplevelse av en annan sjal som jag vet att du stickade av ett garn som din syster hade växtfärgat, eller hur?

Miriam – Ja, en av mina systrar handarbetade väldigt mycket, hon stickade inte men gjorde allt annat handarbete och hon växtfärgade garner på 80-talet när det var modernt, eller det var inne. De garnerna fick jag när hon började röja i sina gömmor och så stickade jag en stor isländsk sjal av dessa växtfärgade garner. Underbar!

Cecilia – Verkligen! Den får vi ta en bild på sedan. Tusen tack Miriam för det här samtalet!

Miriam – Tack för att jag fick komma!

Cecilia – Och så hoppas vi att det är många lyssnare, Varbergare och andra som passar på att komma förbi stadsbiblioteket om man har vägarna förbi och kanske är nyfiken på det här med talböcker och som besöker dina sidor och vårt konto för att få lite mer inspiration. Tack så mycket!

Miriam – Tack själv!

**VARBERGS
KOMMUN**

**En annan Art
Textversion**

13 (13)

[Samtal övergår i jingle]

POSTADRESS
Varbergs kommun
432 80 Varberg

BESÖKSADRESS
Engelbrektsgatan 7

TELEFON
0340-880 00

ORGANISATIONSNUMMER
212000-1249

E-POSTADRESS
kultur@varberg.se